

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 249/05-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. V. Š., bytom S., zastúpeného advokátkou JUDr. V. Š., S., ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11 Co 73/03 a v konaní o podnete na podanie mimoriadneho dovolania vedenom z poverenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na Krajskej prokuratúre v K. pod sp. zn. Kc 2111/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. V. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. novembra 2005, podaným na poštovú prepravu 31. októbra 2005, označeným ako „*Sťažnosť predkladaná podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“ RNDr. V. Š., bytom S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátkou JUDr. V. Š., S., namieta porušenie

základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 11 Co 73/03 a v konaní o podnete na podanie mimoriadneho dovolania vedenom z poverenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) na Krajskej prokuratúre v K. (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. Kc 2111/05.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených článkov ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 73/03-158 z 19. októbra 2004, ako aj prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 2111/05-10 z 26. augusta 2005 konajúcej v mene generálnej prokuratúry. Ďalej žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 281/01-111 z 22. novembra 2002, krajského súdu č. k. 11 Co 73/03-158 z 19. októbra 2004, ako aj prípis krajskej prokuratúry z 26. augusta 2005 s tým, aby vec bola vrátená súdu na ďalšie konanie. Požaduje aj primerané finančné zadostučinenie vo výške priemerných výnosov z lekárne počas jednej polovice obdobia od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov do rozhodnutia o sťažnosti, pričom presnú výšku vyčíslí dodatočne.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 281/01-111 z 22. novembra 2002 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu voči jeho bývalej manželke ako žalovanej, ktorou sa sťažovateľ domáhal určenia rozsahu užívania lekárne na sídlisku M. v S. vrátane vydania jej plodov, úžitkov a prírastkov v jednej polovici za dobu po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov až do rozhodnutia všeobecného súdu, ako aj vydania a umožnenia nazerať do účtovných kníh a ďalších účtovných dokladov slúžiacich k prevádzkovaniu lekárne. Okresný súd považoval za preukázané, že lekárneň, ktorá bola nadobudnutá počas trvania manželstva sťažovateľa a žalovanej, je predmetom konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedeného na okresnom súde pod inou spisovou značkou. Podnikateľskú činnosť v lekárni vykonávala žalovaná na základe príslušného povolenia, pričom sťažovateľ takúto činnosť nevykonával a nikdy na ňu nemal ani povolenie. Preto

okresný súd dospel k záveru, že lekárneň slúžila výkonu povolania žalovanej a tvorí preto jej výlučné vlastníctvo. Skutočnosť, že lekárneň bola nadobudnutá počas trvania manželstva zo spoločných prostriedkov a spoločným úsilím sťažovateľa a žalovanej, by mala byť zohľadnená v rámci konania o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 73/03-158 z 19. októbra 2004 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu o tom, že spornú lekárneň bolo treba považovať za výlučné vlastníctvo žalovanej, keďže slúžila výkonu jej povolania, pričom finančné nároky sťažovateľa z titulu investícií do lekárne počas trvania manželstva zo spoločných prostriedkov sa vyriešia v konaní o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Sťažovateľ 22. júla 2005 podal generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania voči rozsudku krajského súdu. Generálna prokuratúra poverila vybavením podnetu krajskú prokuratúru, ktorá prípisom č. k. Kc 2111/05-10 z 26. augusta 2005 sťažovateľovi oznámila, že nezistila dôvody na podanie mimoriadneho dovolania, a preto podnet sťažovateľa odložila. Z podrobného odôvodnenia prípisu je zrejmé, že krajská prokuratúra sa stotožnila so závermi všeobecných súdov.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu a postupom generálnej prokuratúry zastúpenej krajskou prokuratúrou došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa vyplývajúcich z ústavy a dohovoru.

Napokon sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že nesúhlasí s judikatúrou ústavného súdu v súvislosti s počítaním zákonnej dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pokiaľ táto trvá na tom, že sťažnosť musí byť podaná do dvoch mesiacov od doručenia druhostupňového rozhodnutia, pretože sa tým neberie na zreteľ možnosť mimoriadnych opravných prostriedkov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Sťažnosť v časti smerujúcej voči rozsudku krajského súdu č. k. 11 Co 73/03-158 z 19. októbra 2004 treba považovať za oneskorene podanú. Ústavný súd zistil, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 19. januára 2005. Ak preto bola sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu až 31. októbra 2005, stalo sa tak bez akýchkoľvek pochybností až po uplynutí zákonnej lehoty, teda oneskorene. Na uvedených skutočnostiach nič nemôže zmeniť právny názor sťažovateľa, ktorý s konštantnou judikatúrou ústavného súdu týkajúcou sa tejto otázky nesúhlasí.

Sťažnosť v časti smerujúcej voči prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kc 2111/05-10 z 26. augusta 2005 konajúcej v zastúpení generálnej prokuratúry treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Krajská prokuratúra sa v citovanom prípise v podstate stotožnila s právnymi závermi všeobecných súdov, podľa ktorých sporná lekáreň nepatrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, lebo ako vec slúžiaca výkonu povolania žalovanej patrila do jej

výlučného vlastníctva. Tým zároveň dospela k záveru, že podmienky na podanie mimoriadneho dovolania nie sú splnené.

Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že je povinnosťou generálnej prokuratúry podať mimoriadne dovolanie, pokiaľ všetky zákonné podmienky sú splnené. Podľa názoru ústavného súdu právne závery krajského súdu, s ktorými sa krajská prokuratúra stotožnila, nemožno považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Preto niet príčiny, aby ústavný súd do postupu generálnej prokuratúry zasahoval.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2005